

каното му отъ страдания чело. И дълго следъ полунощъ стояхъ до леглото му и пазихъ неговия сънъ. Тамъ съмъ и заспала.

9 Ноемврий.

Щомъ се освободихъ отъ задълженията си, веднага се прибрахъ въ своята стая и съ жадностъ продължихъ четенето на неговия дневникъ. И да запомня всичко онова, което е чувствувалъ, мечталъ и мислилъ, азъ почнахъ да преписвамъ дневника изцѣло въ моята тетрадка. Това ми доставя голѣмо удоволствие. Азъ имамъ душата на любимия разгъната предъ менъ и записвамъ нейнитѣ преживявания, нейната мисль и безконечни страдания. Той е живѣлъ между бранниците и е понесалъ ужаситѣ на войната, записалъ е тѣхнитѣ героични дѣла и ги е обвивалъ съ ореола на славата, съ ореола на майчинитѣ страдания, за погиналитѣ тѣхни деца... Той изпълнявалъ дългътъ си заедно съ другитѣ бранници и не е бѣгалъ да изживява днитѣ си изъ кафенета и кръчмитѣ въ София, и не е търгувалъ съ тѣхната кръвъ за смѣтка на тѣхния дългъ.

Той е билъ тамъ дето ангелътъ на смъртта съ страшни огнени мечове разсича въздуха, който е трѣбвало да дишатъ. Той е слушалъ ревътъ на смъртдишащитѣ орждия, чийто разпукани гранати сж плачели и лютата стомана е пищяла... Тихолъ, милиятъ носи тия преживявания отъ утробата на величието и славата... И като знамъ съ каква мъка той се е изкубналъ отъ преизподнята, тия разкривени букви се превърщатъ, всѣка една въ мила милувка, а всѣка дума въ пригрѣдка, скжпа пригрѣдка, отъ която се не унива, а се желае слънцето живота ни да сгрѣва, за да се радваме на нацѣфтѣлитѣ кринове и бѣлокичести шибои.

Сестра Ангелина дойде при менъ, тя иска да приказваме. Виждамъ и въ нейната душа сж се загнѣздили страданията. Тя има по проста душа: за нея не сжществуватъ никакви въпроси. Тя приема всичко което иде, като неизбежна сждба, като Божие предопредѣление и е по щастлива. Нейния духъ не се смущава нощно време отъ виденията на смъртта и ужаситѣ. Тя не роптае и